

Argentina, sota mínims

Argentina ha tornat a viure la revolta de la fam que ja tastà l'any passat, quan centenars de persones saquejaren els supermercats del cinturó industrial de Buenos Aires, Rosario i Córdoba. En aquesta ocasió, els disturbis més greus es produïren a Rosario, on foren assaltades diverses tendes i uns camions carregats amb aliments. Els incidents, que no deixaren morts, són l'expressió més crua d'una crisi econòmica que sembla no tenir solució immediata malgrat els canvis de ministre. Els militars no deixen d'estar inquiets davant

Menem, desbordat pels esdeveniments.

una degradació social que afavoreix l'esclat de revoltes espontànies. Els coneguts colpistes Aldo Rico i Alí Seineldin apareixen cada dia a la premsa amb missatges apocalíptics, que auguren un altre 1976. El president, Carlos Saúl Menem, sembla superat pels esdeveniments i ha arraconat el discurs populista-peronista en nom de les lleis de mercat. Els argentins, desconcertats davant la magnitud de la catàstrofe, fan cues als consolats amb l'esperança d'obtenir el visat per a l'Ítaca europea. El present és més dur que mai, malversat el ca-

pital polític de Menem obtingut en derrotar els radicals i amb una economia que fa aigües malgrat la dolarització.

El pessimisme dels tangos s'ha contagiat a la societat. El restabliment de relacions diplomàtiques amb Gran Bretanya, una mesura que Raúl Alfonsín no s'atreví a prendre, ja no ha sorprès ningú. Només fa un any, una notícia d'aquestes hauria revoltat la gent, que encara té a la memòria la derrota de les Malvines, en una de les guerres més inútils d'aquest segle, encara que disfressada de patriòtica. *Antoni Castel*

Polònia tem l'Alemanya unificada

La reunificació alemanya suscita molts problemes arreu dels estats, però els més importants sens dubte són dos: el futur dels pactes militars, i la readaptació després de la desaparició de la RFA i la RDA per donar pas a una Alemanya unificada, i el tema de les fronteres del nou estat, concretament la frontera oriental amb Polònia.

Quan la unificació ja s'està produint de fet i el procés es preveu que s'accelerará a partir de les eleccions del 18 de març a la RDA, els neguits dels governs es fan públics. En aquest sentit recentment

s'han expressat els governs de París i Londres, posant condicions. I també el govern de Varsòvia, que tem clarament el renaixement del nacionalisme alemany que a mitjà o llarg termini pot conduir a reclamar regions com Pomerània i Silèsia. Aquestes regions alemanyes van ser donades a Polònia, acabada la segona guerra mundial, com a compensació perquè l'URSS se li va quedar un enorme territori de la seva part oriental.

Vista la ràpida evolució dels esdeveniments, el primer ministre polonès, el demòcrata-cristià Mazowiecki, ha de-

manat la firma d'un tractat de pau amb la RFA i la RDA, que després seria ratificat per l'Alemanya unificada, que garanteixi i reconegui les actuals fronteres. També vol que Polònia participi en les negociacions de 4 més 2 sobre la reunificació alemanya (les quatre potències guanyadores de la segona guerra mundial, és a dir, Estats Units, Unió Soviètica, Gran Bretanya i França, més les dues Alemanyas actuals). El govern de Bonn ha donat una resposta negativa al de Varsòvia perquè considera que des del punt de vista del dret internacional, no havent-

hi un tractat de pau, les fronteres d'Alemanya en teoria són les de 1937 i sols una Alemanya unificada pot firmar un tractat de pau amb els seus vencedors de fa quaranta-cinc anys en el qual s'estableixin les noves fronteres internacionals. El fet és que molts polonesos no dormen tranquils perquè la seva situació geogràfica entre dos imperis expansionistes (Alemanya i Rússia) històricament els ha comportat un cúmul de desgràcies. D'aquí, l'esforç actual per obtenir garanties i reconeixements internacionals a les actuals fronteres. *Antoni Reig*